ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθοΰλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαΐτὰν Ζερὰπ ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Δ. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρῴδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Δημητρίου Ἐμμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. **1,20**

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ Ἄδετος δρ. . . . . δρ. **1,20**

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ **50**

Ὁ Πυροτεχνουργὸς ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. **3,50**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Μαΐου ἑ. ἔ.

294. Λεξίγριφος.

Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτον μου, γράμμα τὸ δευτερόνομου.
Σ' τὴν θάλασσαν ἂν εὑρεθῇς ποθεῖς τὸ σύνολόνμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰθάκης.

295. Στοιχειόγριφος.

Εὕρημαι ἐν ταῖς Ἀθήναις τοὺς αἰῶνας θεωρῶν·
Ἂν τοῦ κέντρου μὲ στερήσῃς ὅπου σὺ κ' ἐγὼ παρών.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

296. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς εἶμαι πρᾶγμά τι πλανόν·
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς στόν·
Μὴ ζητῆς νὰ με γνωρίσῃς,
Κακὰς ἔχω συνεπείας ὡς ἐλάττωμα φρικτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν.

297. Αἴνιγμα.

Εἶνε ἀπόστολος τ' ἀρσενικόν μου,
σημεῖον στίξεως τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

298. Παίγνιον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:

ΟΥΕΗΦΡΠΙ
ΑΟΠΕΙΝ
ΡΦΟΝΡΙ
ΟΝΑΙΤΥ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλπίδος Κ. Ἀναστασιάδου.

299. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΕΙΔΝΟΡΡΣΣΦ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο πτηνῶν ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Α. Χριστοφίδου.

300. Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Αἱ χῆνες εἰσὶ πτηνά.
2. Ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ἥρως τῶν ἀρχαίων.
3. Οἱ φαρισαῖοι προσηύχοντο πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τῆς Ἄνδρου.

301. Ἀστήρ.

Πάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Ἰταλίας, ὁριζοντίως θρεπτικὴ τροφὴ καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα δύο πτηνῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

302-305. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ἅπας ὁ λόγος ἂν ἀρῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν.
2. Ὁ Ὁράτιος μέγας ὑπῆρξε ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλικοῦ τοῦ Πίνδου.

304—305. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *κίων* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *θόλος*.
2. Ἡ *πόλις* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Χώρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

306-309. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τρόμος, ῥαφή, λάρος—ρόλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

310—318. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἐξ βασιλέων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

1, Ἐνάμελος. 2, Μινέδευος, 3, Μιδήδηος. 4, Τρένως. 5, Λιχεύλας. 6, Σουδεσύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος.

316. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ρωσσίας.

1, Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 2, Δένδρον. 3, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5, Ζῷον 6, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 7, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 8, Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος 9, Ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

317—320. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων καὶ τῇ προλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβανομένου τρὶς εἰς ἑκάστην λέξιν, σχημάτισον τέσσαρας λέξεις, ὧν ἡ πρώτη νὰ σημαίνῃ τὸν πατέρα διασήμου συγγραφέως, ἡ δευτέρα φυτόν, ἡ τρίτη διάσημον θαλασσοπόρον καὶ ἡ τετάρτη πόλιν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

1, ΡΣΛ. 2, ΝΚΣΡΔ. 3, ΣΒΔΜΚ. 4, ΚΜΣΔ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου.

321. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστερισμοῦ.

1. Μέταλλον. 2, Φυτόν. 3, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 4, Μέρος τοῦ πλοίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Καρδίας.

322. Ἐλλιποσύμφωνον.

η—αιεια—ιαι—ε—αι—ιαι—υει—ε—οι—αοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γόνου τῆς Κύμης.

323. Φωνηεντόλιπον.

Δρς—πσσς—πς—νρ—ξλτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

324. Γρῖφος.

$\frac{\text{Μηδ'}}{\text{ὁ}}$ $\frac{\text{τ'}}{\text{Ἡσαΰ}}$ τομαὶ γ' ἄφρων ἴσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Μαρτίου ἐ. ἔ

185. Θάλασσα. ἅλας.—**186.** Λυσίας, Λύσις.—**187.** Τὸ γράμμα ρ.—**188.** Φαῦστα.—

189.
Π
ΕΑΡ
ΕΡΜΗΣ
ΠΑΜΙΣΟΣ
ΡΗΣΟΣ
ΣΟΣ
Σ

190.
Μ Σ Α
Ο Α Ι
Ν Α Ν
ΛΙΣΑ ΒΟΝ
Π Μ Χ
Σ Ι Ο
Ι Σ Ν

191.
Α
Λ
Κ
ΠΡΙΑΜΟΣ
Ι
Ο
Σ

192.
Β Α
ΟΡΓΥΙΑ
Ν Μ
ΙΟΥΛΙΑ
Τ Λ
ΣΕΡΒΟΛ
Α Ρ

193. Τῆς ἀρετῆς ἔμπροσθεν οἱ θεοὶ ἱδρῶτα ἔθεσαν. (Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται λαμβανομένου ἑκάστου τῶν καθέτων στίχων ἑνὸς γράμματος δεξιόθεν καὶ ἑνὸς ἀριστερόθεν ἀλληλοδιαδόχως.—**194—196.** 1, Ἴβις. 2, Βύας. 3, Κίσσα.—**197—198.** 1. *Χιών*, ἰών, Ἴων, ἴον, ἴσον, ὅσον, ὅσος, ὅρος, πόρος, Πάρος, *πάγος*. —2, Σέτος, μίτος, μῖσος, ἴσος, ὅσος, ὅρος, ἄρος, *ἄρσος*.—**199—202.** 1, Ἡ Βενετία. 2, Ἡ Ἀσία, 3, Ὁ Μωϋσῆς. 4, Οἱ πόλοι. . —**203.** ΑΙΑΚΟΣ, ΚΡΟΝΟΣ (1. ΑΣπάλαξ. 2, ΙΟρδάνης. 3, ΑΝνίβας. 4, ΚΟδρος. 5, ΟΡγυιά. 6, ΣΚΙΜμνος).—**204.** ΑΘΗΝΑ, ΑΝΑΦΗ, ΠΑΡΟΣ (1, ΑνΑΠηρος. 2, ΘάΝΑτος. 3, ΗμΑΡ. 4, ΝέΦΟς. 5, ΑρΗΣ). —**205.** Πόνος εὐκλεὴς πατήρ. Ἀργία δυστυχίας μήτηρ. —**206.** Τὸ προοδεύων ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖται.

〰 Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

〰 Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 15

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 105]

— Ἔγινε μία καὶ 'ς ἕνα ἄλλο χωριό. 'ς τὸ Φλεξέλλι.

— Τὸ Φλεξέλλι δὲν εἶνε Μαρωκούρ· δὲν θέλω οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου μου νὰ γίνουν σὰν τοὺς Φλεξελλιώτας· ἔχω καθῆκον νὰ τους ἐπιτηρῶ. Σεῖς δὲν εἶσθε ὅπως ἄλλοι, ἄστεγοι ἄνθρωποι, εἶσθε οἰκοκυραῖοι· μείνετε ὁποῖοι εἶσθε, τοῦτο εἶνε ἡ θέλησίς μου, καὶ εἰπέ το εἰς τὸν Ὀμήρην. Ὑγίαινε, Φραγκίσκα.

— Ὑγιαίνετε, κύριε Βουλουφράν.»

Ἐρευνήσας δὲ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἰσοχαρδίου του, εἶπε·

«Ποῦ εἶνε ἡ Τριανταφυλλιά;

— Ἐδῶμαι, κύριε Βουλουφράν.»

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα, ἐν ᾗ ἔστιλβεν ἀργυροῦν ἡμίφραγκον·

«Ἀικό σου, εἶπε.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε Βουλουφράν».

Ἡ ἅμαξα ἀπῆλθεν.

Οὐδὲ μία λέξις τῶν λεχθέντων διέφυγε τὴν Πετρίναν· ἀλλ' ἰσχυρότερον καὶ αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ κ. Βουλφράν ἐξέπληξεν αὐτὴν τὸ αὐθεντικὸν αὐτοῦ ὕφος καὶ ὁ τόνος μεθ' οὗ ἐξέφραζε τὴν θέλησίν του. «Δὲν θέλω νὰ γίνῃ ἡ συνέλευσις . . . τοῦτο εἶνε ἡ θέλησίς μου.» Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ τινὰ λαλοῦντα μετὰ τοῦ τόνου τούτου, ὅστις καὶ μόνος ἔλεγε πόσον ἡ θέλησις ἐκείνη ἦτο σταθερὰ καὶ ἀδυσώπητος· διότι τὸ ἀβέβαιον καὶ διστάζον νεῦμά του ἦτο ἐν δυσαρμονίᾳ πρὸς τοὺς λόγους του.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ παρευθὺς ἐπανῆλθε περιχαρὴς καὶ θριαμβεύουσα.

«Ὁ κύριος Βουλουφράν μοῦδωκε μισὸ φραγκάκι, εἶπε δεικνύουσα τὸ νόμισμα.

— Τὸ παρετήρησα.

— Μόνο νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ θειά μου, γιατὶ θὰ μοῦ το πάρῃ νὰ μοῦ το φυλάξῃ.

— Ἐνόμισα ὅτι δέν σ' ἐγνώριζε.

— Τί! δέ με γνωρίζει; εἶνε ὁ νονός μου.

— Ἠρώτησε, «ποῦ εἶνε ἡ Τριανταφυλλιά;» ἐν ᾧ σὺ ἦσο πλησίον του.

— Ἄ! ἐπειδὴ δὲ βλέπει.

— Δὲν βλέπει!

— Δὲν ξέρεις πως εἶνε τυφλός;

— Τυφλός!»

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν λέξιν δὶς ἢ τρὶς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Καὶ εἶνε πολὺν καιρὸν τυφλός; ἠρώτησε.

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ μάτια του ἀδυνατοῦσαν, ἀλλὰ δὲν το 'ψήφησαν, ἔλεγάν πως εἶνε ἀπὸ τὴ λύπη τοῦ ξενητεμμένου γυιοῦ του. Ἡ ὑγεία τού που ἦταν μιὰ χαρά, ἐχάλασε, ἔπαθε περιπλεμονία καὶ του ἔμεινε ὁ βήχας. Καὶ ἔπειτα μιὰν ἡμέρα δὲν ἔβλεπε πιὰ οὔτε νὰ διαβάσῃ οὔτε νὰ περπατήσῃ μόνος του. Φαντάσου τὴν ἀνησυχία τοῦ τόπου, ἂν τον ἀνάγκαζε ἡ συφορά του νὰ πουλήσῃ ἢ νὰ παρατήσῃ τὰ ἐργοστάσιά του! Ἀχ! ναί, ναί, τίποτα δὲν 'παράτησε τίποτα, καὶ δουλεύει σὰν που ὅταν εἶχε τὰ μάτια του. Ἐκεῖνοί που εἶχαν τὴς ἐλπίδες τους 'ς τὴν ἀρρώστια γιὰ νὰ γίνουν ἀφεντάδες, τὴν ἔπαθαν — ταπεινοῦσα δὲ τὴν φωνὴν προσέθηκε — οἱ ἀνηψιοί του καὶ ὁ κύριος Ταλουέλης ὁ διευθυντής.»

Ἡ θεία Ζηνοβία ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφώνησε: «Τριανταφυλλιά, θὰ γκρεμοτσακιστῆς; χαμένη!

— Τώρα ἐτελείωσα τὸ φαγεῖ μου.

— Ἦλθαν ἄνθρωποι 'ς τὸ μαγαζί.

— Πρέπει νὰ σ' ἀφήσω.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι ἐξ αἰτίας μου.

— Τὸ βράδυ θὰ ξανάϊδωθοῦμε.»

Καὶ βήματι βραδεῖ, μετὰ λύπης ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

« Περιεπλανᾶτο κατὰ τύχην ἀνὰ τὰς ὁδούς » (Σελ. 113, στηλ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἀπελθούσης τῆς Τριανταφυλλιᾶς, ἡ Πετρίνα ἔμεινεν ἀσμένως καθημένη παρὰ τὸ τραπέζιόν της, ὡς ἐὰν ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ της. Ἀλλ' ἀκριβῶς δὲν ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ της, ἀφ' οὗ ἡ αὐλὴ ἐκείνη ἦτο προωρισμένη πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκοτρόφων καὶ οὐχὶ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες μόνον ἀνὰ τὴν ἐν τῷ βάθει μικρὰν αὐλὴν εἶχον δικαίωμα νὰ διατρίβωσιν, ἔνθα οὔτε θρανία ὑπῆρχον, οὔτε ἕδραι, οὔτε τραπέζιον. Καταλιποῦσα λοιπὸν τὸ θρανίον της, ἐξῆλθε καὶ περιεπλανᾶτο κατὰ τύχην ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἃς εὕρισκεν ἔμπροσθεν αὐτῆς.

Ἀλλ' εἰ καὶ ἐβάδιζε βραδέως, μετ' οὐ πολὺ διέδραμε πάσας τὰς ὁδούς· ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθουμένην

ὑπὸ περιέργων βλεμμάτων, ἅτινά την ἐκώλυον νὰ ἵσταται ὁπότε ἐπεθύμει, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν περιστρεφομένη ἐπ' ἄπειρον ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ. Κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος τῶν ἐργαστηρίων εἶχε παρατηρήσῃ δάσος, οὗ ὁ χλοερὸς ὄγκος ἐφαίνετο ἐξέχων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἴσως θὰ εὕρισκε τὴν ἐρημίαν, ἐπειδὴ ἦτο Κυριακή, καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ καθίσῃ χωρὶς νὰ προσέξῃ τις εἰς αὐτήν.

Ὄντως ἦτο ἔρημον, ὡς ἦσαν ἔρημοι καὶ οἱ περὶ αὐτὴν ἀγροί, ὥστε κατὰ τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῶν βρύων, ἔχουσα ἐνώπιον αὐτῆς τὴν κοιλάδα καὶ ὅλον τὸ χωρίον κατέχον τὸ κέντρον αὐτῆς. Καί τοι δὲ ἐγίνωσκεν αὐτὸ καλῶς, διότι ὁ πατήρ τῃ εἶχε διηγηθῇ περὶ αὐτοῦ, εἰχέ πως ἀποπλανηθῇ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῶν στρεφομένων ὁδῶν· ἀλλὰ νῦν ὅτε ἦτο κυρία αὐτοῦ, τὸ ἀνεύρισκεν ὁποῖόν το ἐφαντάζετο περιγράφουσα αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της κατὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν πορείας, καὶ ὡσαύτως ὁποῖόν το ἔβλεπε κατὰ τὸ διάστημα τῶν παραισθήσεων τῆς πείνης, ὡς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ἄπελπις ἐὰν ἤθελέ ποτε δυνηθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτήν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ, ὅτι το ἔβλεπεν ἀναπτυσσόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ὅτι διὰ τοῦ δακτύλου ἠδύνατο νὰ τοποθετήσῃ ἑκάστην ὁδόν, ἑκάστην οἰκίαν ἀκριβῶς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Τί χαρά! ἦτο ἀλήθεια· ἦτο ἀλήθεια τὸ Μαρωκοὺρ ἐκεῖνο, οὗ τὸ ὄνομα τοσάκις εἶχε προφέρῃ ὡς τι πιέζον αὐτὴν καὶ ὅπερ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Γαλλίαν εἰσόδου εἶχεν ἀναζητήσῃ ἐπὶ τῶν καλυμμάτων τῶν διερχομένων ἁμαξίων ἢ τῶν ὀχημάτων τοῦ σιδηροδρόμου ἐν τοῖς σιδηροδρομικοῖς σταθμοῖς, ὡς ἐὰν εἶχε χρείαν νά το ἴδῃ ἵνα το πιστεύσῃ. Δὲν ἦτο πλέον ἡ χώρα τῶν παραλόγων καὶ κενῶν καὶ ἀκαταλήπτων ὀνειροπολήσεων, ἀλλ' ἡ τῆς ἀληθείας.

Κατ' εὐθεῖαν ἔμπροσθεν αὐτῆς, κατὰ τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ χωρίου ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ἀντιθέτου ἐκείνης ἔνθα ἐκάθητο, ὑψοῦντο τὰ οἰκοδομήματα τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐκ τοῦ χρώματος τῶν στεγῶν ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ὡς ἐάν τῃ ἐδιηγεῖτο αὐτὴν κάποιος τις ἐκ τῶν ἐγχωρίων.

Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμίου ὑπῆρχε παλαιὰ πλινθόκτιστος οἰκοδομή, ἔχουσα κεράμους ὑπομέλανας καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς ὑψηλὴν καὶ λεπτὴν καπνοδόχην διαβρωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ἀνέμου, τῶν βροχῶν καὶ τοῦ καπνοῦ· ἦτο δὲ αὕτη τὸ παλαιὸν κλωστήριον, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐγκαταλελειμμένον, ὅπερ πρὸ τριάκοντα πέντε ἐτῶν ὁ μικρὸς ὑφαντουργὸς Βουλφρὰν Παινδαβοὰν εἶχεν ἐνοικιάσῃ ἵνα ἀφανισθῇ, ὡς ἔλεγον οἱ περινοῦστατοι τῆς χώρας, περιφρονοῦντες τὴν παραφροσύνην αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀφανισμοῦ εἶχεν ἔλθῃ ὁ πλοῦτος μικρὸς κατ' ἀρχάς, πεντάλεπτον ἐπὶ πενταλέπτῳ, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίοις. Ταχέως δὲ περὶ τὴν κλῶσαν ταύτην ἐπληθύνθησαν οἱ νεοσσοί, οἱ μὲν πρεσβύτεροι κακῶς ἐσχηματισμένοι, κακῶς ἐνδεδυμένοι, ἰσχνοὶ ὡς ἡ μήτηρ των, ὡς συμβαίνει συχνάκις εἰς τοὺς δυστυχήσαντας, οἱ δέ, τούναντίον, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, ὑπερήφανοι, ἰσχυροί, ἰσχυρότεροι τοῦ δέοντος, ἐστολισμένοι δι' ἐπενδυμάτων μετὰ κοσμημάτων πολυχρόων, ἅτινα οὐδὲν κοινὸν εἶχον πρὸς τὸ πρόστυχον ἐξ ἀμμοκονίας ἢ ἀργίλου ἐπίχρισμα τῶν μεγάλων ἀδελφῶν τῶν προώρως ἐφθαρμένων, ἐφαίνοντο μετὰ τῶν σιδηρῶν αὐτῶν ἀετωμάτων καὶ τῶν προσόψεων, ροδοχρόων ἢ λευκῶν ἐκ πλίνθων ἐστιλβωμένων, ἐφαίνοντο, λέγω, ἀψηφοῦντα τὸν κάματον τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα ἐσωρεύοντο ἐπὶ ἐδάφους στενοῦ καὶ μεμετρημένου πέριξ τοῦ παλαιοῦ, τὰ νέα ἐξετείνοντο κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἀνὰ τοὺς πέριξ λειμῶνας, ἦσαν δὲ συνδεδεμένα διὰ τροχιῶν σιδηροδρομικῶν, δι' ἀξόνων διαβιβαζόντων τὴν κινητήριον δύναμιν καὶ διὰ πλέγματος ὅλου συρμάτων ἠλεκτρικῶν, ἅτινα ἐκάλυπτον ὅλον τὸ ἐργοστάσιον δι' ἀπεράντου δικτύου.

Πολλὴν ὥραν διέμεινεν ἡ Πετρίνα περιπλανωμένη ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῶν ὁδῶν ἐκείνων, καὶ περιφέρουσα τὸ βλέμμα εἰς τὰς ἰσχυρὰς καπνοδόχας τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐρείας, εἰς τὰ ἀλεξικέραυνα τὰ ὑψούμενα ἐπὶ τῶν στεγῶν, εἰς τοὺς ἠλεκτρικοὺς στήλους, εἰς τὰ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα, εἰς τὰς ἀνθρακαποθήκας, προσπαθοῦσα νὰ ἀναπαραστήσῃ διὰ τῆς φαντασίας τί ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ ζωὴ τῆς πολίχνης ταύτης, τῆς νεκρᾶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὅτε ταῦτα πάντα ἔκαιον, ἐκάπνιζον, ἐκινοῦντο, περιεστρέφοντο, ἔρρεγχον μετὰ τῶν φοβερῶν ἐκείνων θορύβων, οὓς εἶχεν ἀκούσῃ ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐγκαταλείπουσα τοὺς Παρισίους.

Ἔπειτα δὲ ἀποβλέψασα κάτω εἰς τὸ χωρίον, εἶδεν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ἐργοστάσιον ἀνάπτυξιν· αἱ παλαιαὶ στέγαι, κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἠνθισμένου σέδου ὡς ὑπὸ χρυσοῦ πέπλου, ἦσαν σεσωρευμέναι πέριξ τῆς ἐκκλησίας, αἱ δὲ νέκι, διασώζουσαι τὴν ἐρυθρὰν βαφὴν τοῦ κεράμου τοῦ ἄρτι ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ κλιβάνου, ἦσαν διεσπαρμέναι ἐν τῇ κοιλάδι μεταξὺ λειμώνων καὶ δένδρων ἀκολουθοῦσαι τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμίου, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὰ παρατηρούμενα ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, αἱ μὲν ἀρχαῖαι οἰκίαι εἶχον ἐπίδειξιν φαινόμεναι στερεαί, αἱ δὲ νέαι ἐφαίνοντο ἄθλιαι, ὡς ἐὰν οἱ χωρικοί, οἱ ἄλλοτε κατοικοῦντες ἐν τῷ γεωπονικῷ χωρίῳ Μαρωκούρ, ἔζων τότε βίον ἀνετώτερον ἢ νῦν οἱ περὶ τὴν βιομηχανίαν.

Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων τούτων οἰκιῶν μία ἐξεῖχε διὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῆς, καὶ διεκρίνετο ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν κήπου μετὰ δένδρων ὑψηλῶν, ὅστις ἐξετείνετο κάτω μέχρι τοῦ ποταμίου διαιρούμενος εἰς δύο ἄνδηρα μετὰ τοίχου καὶ δενδροστοιχίας ἑκατέρωθεν· κατέλιγε δὲ ὁ κῆπος οὗτος εἰς πλυντήριον. Τὴν οἰκίαν ταύτην ἀνεγνώρισεν ἡ Πετρίνα, ἐν αὐτῇ εἶχε κατοικήσῃ ὁ κ. Βουλφράν ὅτε ἐνεκατέστη ἐν Μαρωκοὺρ καί τὴν κατέλιπε μόνον ὅτε μετῴκησεν εἰς τὸν πύργον του. Πόσας ὥρας ὁ πατήρ της, παιδίον ὤν, εἶχε διέλθῃ ὑπὸ τὸ πλυντήριον τοῦτο τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐγίνετο πλύσις, διετήρησε δὲ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, διότι εἶχεν ἀκούσῃ ἐκεῖ πολλάκις ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ τῶν πλυντριῶν τὰς μακρὰς διηγήσεις τῶν ἐγχωρίων παραδόσεων, ἃς βραδύτερον εἶχε διηγηθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κόρην του, δεκάδα ὅλην παραμυθίων, ἃ ἡ Πετρίνα ἐνεθυμεῖτο, ὡς ἐάν τα εἶχεν ἀκούσῃ τὴν προτεραίαν.

Ὁ ἥλιος στρεφόμενος ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ μεταβάλῃ θέσιν· ἀλλ' ὀλίγα τινὰ μόνον βήματα ἐβάδισε καὶ εὗρεν ἄλλην θέσιν ἀνταξίαν τῆς καταλειπομένης, ἔνθα τὸ χόρτον ἦτο ἐπίσης ἁπαλὸν καὶ εὐῶδες, ἔχουσα ἐπίσης καλὴν θέαν πρὸς τὸ χωρίον καὶ πρὸς ὅλην τὴν κοιλάδα, καὶ τοσοῦτον ὥστε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐκεῖ, διατελοῦσα ἐν μακαριότητι ἣν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχε συναισθανθῇ.

Βεβαίως δὲν ἦτο ἀρκούντως ἀπρονόητος ὥστε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς ἡδύτητας τῆς ἀναπαύσεώς της καὶ νὰ φαντασθῇ ὅτι αἱ δοκιμασίαι της ἐξέλιπον. Ἐπειδὴ εἶχεν ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἄρτον καὶ τὸν ὕπνον, δὲν εἶχεν ἐξασφαλίσῃ τὰ πάντα· ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ὑπελείπετο αὐτῇ νὰ ἐπιτύχῃ πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ἐλπίδων τῆς μητρός της, ἐφαίνετο τόσον δυσχερές, ὥστε σκεπτομένη αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τρέμῃ· ἀλλὰ τέλος τηλικοῦτον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι εὑρέθη ἐν τῷ Μαρωκοὺρ τούτῳ εἰς ὃ πολλὰ ἦσαν τὰ ἀντιστρατευόμενα κατ' αὐτῆς καὶ τὰ πείθοντα ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ, ὥστε δὲν ὤφειλε νὰ ἀπελπίζεται περὶ οὐδενός, καὶ ἂν ἔμελλε ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ προσμένῃ, καὶ σκληροὶ ἂν ἦσαν οἱ ἀγῶνες οὓς ἔδει νὰ ὑπομείνῃ. Στέγη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἡμίσεια δραχμὴ καθ' ἑκάστην δὲν ἦσαν εὐτύχημα εἰς τὴν ἀθλίαν κόρην, ἥτις πρὸς ὕπνον μὲν εἶχε μόνον τὴν δημοσίαν ὁδόν, πρὸς δὲ τροφὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν φλοιὸν τῆς σημύδας;

Τῇ ἐφαίνετο δὲ ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ προδιαγράψῃ σχέδιον συμπεριφορᾶς, ὁρίζουσα τί ὤφειλε νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ εἴπῃ ἐν τῷ νέῳ βίῳ ὃν ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ ἅμα τῇ ἐπιούσῃ· ἀλλὰ τοῦτο παρεῖχε τοιαύτην δυσχέρειαν εἰς τὴν Πετρίναν, ἀγνοοῦσαν ὅλως ποῦ εὑρίσκετο, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἔργον πολὺ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῆς· ἐὰν ἡ μήτηρ της εἶχε δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς Μαρωκούρ, θὰ ἐγίνωσκε τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὔτε τὴν πεῖραν εἶχεν, οὔτε τὴν εὐφυΐαν, οὔτε τὴν σύνεσιν, οὔτε τὴν ὀξύνοιαν, οὐδὲ μίαν κἂν τῶν ἀρετῶν τῆς δυστήνου ἐκείνης μητρός, ἅτε παιδίον οὖσα ἄνευ τινὸς ὁδηγοῦ, ἄνευ στηρίγματος, ἄνευ συμβουλῶν.

Ἡ σκέψις αὕτη καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἐπίκλησις τῆς μητρός της ἀνεβίβασαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της χείμαρρον δακρύων. Ἤρχισε τότε νὰ κλαίῃ ἀκράτητος, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν λέξιν ἣν τοσάκις εἶχεν εἴπῃ ἀπὸ τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἐκ τοῦ νεκροταφείου, ὡς ἐὰν εἶχε μαγικήν τινα δύναμιν νά την σώσῃ:

«Μητέρα μου, καλή μου μητέρα!»

Καὶ ὄντως δέν την εἶχε βοηθήσῃ, ἐνισχύσῃ, θαρρύνῃ ὅτε ἦτο ἐγκαταλελειμμένη, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ; Ἤθελεν ὑπομείνῃ τὸν ἀγῶνα μέχρι τέλους, ἐὰν μὴ ἐπανελάμβανεν ἐνδομύχως τοὺς τελευταίους λόγους τῆς θνησκούσης «Σὲ βλέπω... ναί, σὲ βλέπω εὐτυχῆ;» Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι οἱ ἐπιθάνατοι, ὧν ἡ ψυχὴ ταλαντεύεται ἤδη μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, γινώσκουσι καλῶς πράγματα μυστηριώδη, ἅτινα δὲν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς ζῶντας;

Ἡ κρίσις αὕτη ἀντὶ νὰ την καταβάλῃ, τὴν ὠφέλησε καὶ ἀπηλλάγη αὐτῆς ἔχουσα τὴν καρδίαν ἰσχυροτέραν ἐξ ἐλπίδος, ἀνεπτερωμένη ὑπὸ πεποιθήσεως, φανταζομένη ὅτι ἡ αὔρα ἡ ἐκ διαλειμμάτων διερχομένη διὰ τῆς ἡσύχου ἑσπερινῆς ἀτμοσφαίρας ἔφερε θωπείαν τῆς μητρός της ἐπὶ τῶν ὑγρῶν της παρειῶν καί τη ἔπνεε τοὺς ὑστάτους αὐτῆς λόγους «Σὲ βλέπω εὐτυχῆ.»

Καὶ διατί ὄχι; Διατί ἡ μήτηρ της δὲν θὰ ἦτο πλησίον τὴν στιγμὴν ταύτην, κύπτουσα ἐπ' αὐτῆς ὡς ὁ φύλαξ αὐτῆς ἄγγελος;

Τότε διενοήθη νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῆς καὶ νά τη ζητήσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρόρρησιν, ἣν τῃ εἶχεν εἰπῇ ἐν Παρισίοις. Ἀλλ' οἷα δήποτε ἦτο ἡ κατάστασις τῆς ἀναπτερώσεώς της, δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νά τη ὁμιλήσῃ ὡς πρὸς ζῶσαν διὰ τῶν συνήθων λέξεων ἡμῶν, ὡς οὐδὲ ἐφαντάσθη ὅτι ἡ μήτηρ της ἠδύνατο νὰ τῃ ἀποκριθῇ διὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων λέξεων, ἀφ' οὗ αἱ ψυχαὶ δὲν λαλοῦσιν ὡς οἱ ζῶντες, καίτοι λαλοῦσι, βεβαίως, διὰ τὸν γινώσκοντα νὰ καταλαμβάνῃ τὴν μυστηριώδη αὐτῶν διάλεκτον.

Ἱκανὸν χρόνον διέμεινε σύννους καὶ ἐγκύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνεξερευνήτου τούτου ἀγνώστου, ὅπερ εἶλκεν αὐτὴν ταράττον μέχρι μανίας· ἔπειτα αὐτομάτως οἱ ὀφθαλμοί της ἔστησαν ἐπὶ πυκνάδος μαργαριτῶν μεγάλων, ὧν αἱ εὐρεῖαι κάλυκες ὑπερέβαινον κατὰ τὸ ὕψος τὸ χόρτον τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἔνθα ἦτο ἐξηπλωμένη, τότε δὲ ἐγείρεται ζωηρῶς καὶ μεταβαίνει ἐκεῖ καὶ δρέπει τινὰς κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μή τους ἐκλέξῃ.

Τούτου γενομένου ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν της καὶ κάθηται μετὰ συννοίας καὶ σοβαρότητος· ἔπειτα δὲ διὰ χειρός, ἣν καθίστα τρέμουσαν ἡ συγκίνησις, ἤρχισε νὰ ἐκφυλλίζῃ μίαν κάλυκα·

«Θὰ ἐπιτύχω ὀλίγον, πολύ, ἐντελῶς, καθόλου· θὰ ἐπιτύχω, ὀλίγον, πολύ, ἐντελῶς, καθόλου.»

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἀκριβῶς ἕως ὅτου ἀπέμειναν ὀλίγα πλέον πέταλα.

Πόσα; Δὲν ἠθέλησε νά τα μετρήσῃ, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤθελεν εἴπῃ τὴν ἀπόκρισίν των, ἀλλὰ ζωηρῶς, εἰ καὶ τὸ στῆθός της δεινῶς ἐπιέζετο, ἀπεφύλλισεν αὐτά·

«Θὰ ἐπιτύχω... ὀλίγον... πολύ... ἐντελῶς.»

Ταυτοχρόνως πνοὴ χλιαρὰ ἐπέπνευσεν ἐπὶ τῆς κόμης καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς, ἡ ἀπάντησις τῆς μητρός της, ἐν ἀσπασμῷ ὅστις ἦτο ὁ τρυφερώτατος ἐξ ὅσων θὰ ἔδιδεν εἰς αὐτὴν ἡ μήτηρ.

[Ἑπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΟΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

[ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΩΜΩΙΔΙΑ]

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ
Η ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ἀνεψιά του.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΜΙΝΩΣ, ΑΛΚΗΣΤΙΣ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ, τέκνα τῆς κ. Ἐλπινίκης
ΣΟΦΙΑ, θαλαμηπόλος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Ἡ σκηνὴ παριστάνει δωμάτιον πλῆρες μουσικῶν ὀργάνων. Ἐδῶ κλειδοκύμβαλον, ἐκεῖ κιθάρα, παρέκει βιολίον, πέραν πλαγίαυλος· εἰς μίαν γωνίαν βάρβιτος].

ΣΚΗΝΗ Α'

ΣΟΦΙΑ [Κρατοῦσα ξεσκονιστήρι εἰς τὴν χεῖρα καθαρίζει τὴν κιθάραν. Στρέφεται ἀποτόμως].

Τί ὑπομονή, Θεέ μου, ποῦ πρέπει νἄχῃ κανείς, τί ὑπομονή, γιὰ νὰ ξεσκονίσῃ αὐτὰ τὰ ὄργανά που εἶν' ἐδῶ μαζεμένα. Καθημέρα το λέγω καὶ το ξαναλέγω· καὶ ὁ κύριός που εἶνε τόσο καλὸς γιὰ ὅλα τἄλλα, γίνεται ἄγριος καὶ ἀγνώριστος γι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ κολοκύθια [Μιμουμένη τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου της] «Σοφιά, δὸς ἐδῶ τὸ ξεσκονιστήρι σου, τὸ βιολί μου ἔχει ἀκόμη σκόνι. Σοφιά, ποῦ τἄχεις τὰ μάτια σου; Κύττα τὸ πιάνο μου· μπορεῖ νὰ γράψῃ κανεὶς ἀπάνω μὲ τὸ δάκτυλό του.» Καθημέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ ὅμως καθημέρα τα καθαρίζω αὐτὰ τὰ ὄργανά του.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ἡ αὐτή, ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ.

Ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Εἰσέρχεται φορῶν κοιτωνίτην, βαμβακερὸν σκοῦφον· διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατεῖ κλωβίον μὲ κανάριον καὶ διὰ τῆς ἄλλης μικρὸν πλαγίαυλον, ὅστις χρησιμεύει εἰς τὴν ἐκμάθησιν μελῳδιῶν εἰς τὰ πτηνά. [Μετὰ γλυκύτητος]. — Λαμπρά! λαμπρά. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον καλλίτερος μαθητὴς ἀπὸ τὴν Σπίθα μου, τὸ εὔμορφό μου κανάρι. Προχθὲς τοῦ ἔπαιξα δύο φορὲς τὲς παπαροῦνες. Καὶ ἀμέσως μοῦ το ἐτραγούδησε καὶ ἡ Σπίθα μου. Λαμπρά, λαμπρά! [Θέτει τὸ κλωβίον ἐπί τινος τραπεζίου παρὰ τὸ παράθυρον καὶ λαμβάνει τὸν πλαγίαυλον] Σήμερον θὰ δοκιμάσω τὸ «Σὰν φύλλο κίτρινο καὶ μαραμμένο!»

ΣΟΦΙΑ, ἥτις ἔμεινε κρυμμένη ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ἐμφανίζεται ἔξαφνα] Ξεύρει ὁ κύριός πως εἶνε μεσημέρι;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Μπᾶ! αὐτοῦ ἤσουν; Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες; ὀλίγη ὑπομονή, κόρη μου· ἂς προσμείνῃ λιγάκι τὸ φαγητό μου. Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ἁρμονία τῆς ζωῆς, καὶ σὺ ἔρχεσαι καί μου χαλᾶς αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν.

ΣΟΦΙΑ. Ὁ κύριος ἔχει πολὺ εὔκολα τὰ λόγια. Μὰ πρέπει καὶ νὰ τρώγῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἐγὼ δὲν νοιώθω τίποτε ἀπ' αὐτὲς τὲς ἁρμονίες. Ξεύρω μονάχα πως τὸ φαγεῖ μου τσικνίζει ὅταν το πολυαφήσω 'ς τὴ φωτιά... Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃ ὁ κύριος νὰ φάγῃ τσικνισμένο φαγητό.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ἀφῃρημένος, ὑψώνων τὸν δάκτυλον πρὸς τὸ πτηνόν. — Κύττα, κύττα, κτυπάει τὰ φτερά του ἐνθουσιάζεται... Θὰ τραγουδήσῃ τώρα!

ΣΟΦΙΑ. — Κύριε, κυποῦν. Σταθῆτε νὰ πάγω ν' ἀνοίξω! [Φεύγει].

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ὑψώνων πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς του. — Νά, πάγει, τελείωσε· τὸ ἔκανε καὶ φοβήθηκε τὸ κακόμοιρο. Δὲν θά μου τραγουδήσῃ. Τί κρίμα νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τέτοια ἀναίσθητα, τέτοια χονδροειδῆ ὄντα!... Δὲν θὰ ἔχω λοιπὸν κοντά μου κανένα που [νὰ με νοιώθῃ;... [Λαμβάνει τὸ βιολί του καὶ ἑτοιμάζεται νὰ παίξῃ].

ΣΟΦΙΑ, εἰσέρχεται βιαίως κρατοῦσα τηλεγράφημα εἰς τὴν χεῖρά της. — Ἕνα τηλεγράφημα διὰ τὸν κύριο!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Ἀ! Ἀλήθεια, ἐλησμόνησα!

ΣΟΦΙΑ. — Τί τρέχει;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Θἄνε ἀπὸ τὴν ἀνεψιά μου. Μοῦ ἔγραψε πρό τινός πως θὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ κάμποσες ἡμέρες μαζί μου, καὶ ὅτι θὰ με εἰδοποιήσῃ τὴν ἴδια ἡμέρα μὲ ἓν τηλεγράφημα, τί ὥρα θὰ ἔλθῃ... Τὸ εἶχα λησμονήσῃ ὅλως διόλου.

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν πιστεύω δὰ νὰ εἶνε ἡ μόνη φορά που λησμονεῖ ὁ κύριος!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Δός μου τὰ γυαλιά μου!

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ ποῦ νἆνε [Ζητεῖ νὰ τὰ εὕρῃ] Ἄ! μέσα εἰς τὴν θήκη τοῦ βιολιοῦ.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, φορεῖ τὰ ὀματογυάλιά του, ἀνοίγει τὸ τηλεγράφημα καὶ ἀναγινώσκει μὲ δυνατὴν φωνήν. — «Ἔρχομαι ἀφεύκτως σήμερον τρεῖς, μὲ παιδιά!» Ἄχ, τὰ παιδιά. Τέσσαρα παιδιά! Αὐτά με κάμνουν νὰ φοβοῦμαι! Τὴν ἀνεψιά μου, τὴν ἀγαπῶ πολύ, καὶ θὰ αἰσθανθῶ μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ την ἰδῶ, μὰ τὰ παιδιά... Τί νὰ τα κάνω;

ΣΟΦΙΑ. — Ἂν μ' ἀκούσῃ ὁ κύριος, τὸ πρῶτο πρῶτό που πρέπει νὰ κάνῃ εἶνε νὰ τριπλοκλειδώσῃ αὐτὰ τὰ σύνεργα ἐδῶ πέρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, μανιώδης, — Τί; σύνεργα τολμᾷς νὰ τα λέγῃς τὰ ὄργανά μου;

ΣΟΦΙΑ. — Φαντάσου νἄρθουν τόσα που εἶνε καὶ ἄλλο νὰ κτυπᾷ τὸ πιάνο, ἄλλο νὰ παίζῃ τὸ βιολί, ἢ τὸ φλάουτο, ἢ νὰ γυρνᾷ τὸ ὀργανέτο... Θὰ τα σπάσουν, θὰ τα χαλάσουν, θὰ τα ρημάξουν. [Κατ' ἰδίαν] Ἂν μποροῦσα θὰ την ἔκαμνα κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἂν τα κλείδωνε ἐδῶ μέσα, θὰ γλύτωνα ἀπὸ κάμποση δουλειὰ καθεμέρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Καλά, καλά. Θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀνεψιά μου. Τὰ παιδιά της θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο καλοαναθρεμμένα παιδιὰ καὶ θὰ σέβωνται τὰς ἐπιθυμίας τοῦ γέρου θείου των. Θὰ ἰδοῦμεν, θὰ ἰδοῦμεν! Ὡς τόσο σὺ πρέπει νὰ ἔχῃς ἕτοιμα τὰ δωμάτια καὶ ἂς πᾶμε νὰ φᾶμε. [Σταματᾷ πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ το ἐγγίζει διὰ τοῦ δακτύλου του] Σοφία, δὲν ἐσκούπισες πάλι τὸ πιάνο! Γιὰ νὰ μὲ βασανίζῃς κάμνεις τὰ ἴδια κάθε ἡμέρα.

ΣΟΦΙΑ, ξεσκονίζει μὲ θυμὸν τὸ κλειδοκύμβαλον. Κατ' ἰδίαν. — Ἄχ τί ὑπομονή που χρειάζεται, Θεέ μου, τί ὑπομονή!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, πλησιάζει εἰς τὸ πτηνὸν καὶ λαμβάνει τὸν πλαγίαυλόν του. — Θὰ εὐχαριστηθῶ τόσο νὰ το ἀκούσω νὰ τραγουδῇ σὰν προχθές!... ἡ καϊμένη ἡ Σπίθα μου!

ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ! Ἀφεντικό, θέλετε νὰ σας εὕρουν ἐδῶ κοντὰ 'ς τὸ κλουβί ἡ κυρία Ἐλπινίκη καὶ τὰ παιδιά της;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχεις δίκαιο. Ἡ ἁμαξοστοιχία ἔρχεται εἰς τὰς τρεῖς. Μόλις προφθάνω νὰ φάγω, νὰ ἐνδυθῶ, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ τους δεχθῶ [Προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν καὶ σταματᾷ] Ἄρ' γε ἤρχισε ἡ ἀνεψιά μου μουσικὴν εἰς τὰ παιδιά;

ΣΟΦΙΑ, κατ' ἰδίαν. — Αὐτὸ ἔλειπε! Τότε εἶνε ποῦ θὰ φύγω, χωρὶς ἄλλο!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Τί μουσικὴ εἰμποροῦν νὰ ξεύρουν παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας [Ξύει τὸ οὖς του]. Μπᾶ καὶ ἡ ἡλικία τί σημαίνει; ὁ Μόζαρτ συνέθετε σονάτας πέντε ἐτῶν....

(Ἕπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 35ον διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ

Ὅτε οἱ Ἰσπανοὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνεκάλυψαν τὴν Ἀμερικήν, ὥρμησαν πρὸς τὸν νέον τοῦτον κόσμον μετὰ προθυμίας καὶ τόλμης ἀξίας τῶν χρόνων τῶν Σταυροφόρων. Ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τοὺς πρώτους Σταυροφόρους, οἵτινες ὠνειρεύοντο ν' ἀποσπάσωσι τοὺς Ἁγίους Τόπους ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀπίστων εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, οἱ κατακτηταὶ τῆς πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ταύτης χώρας μόνον νὰ πλουτήσωσιν ἐσκέπτοντο καὶ νὰ ἁρπάσωσι διὰ τῆς βίας τοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι τοῦ Μεξικοῦ εἶχον εἰς τοιαύτην ἀφθονίαν, ὥστε τους ἐπίστευον ἀνεξαντλήτους.

Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ λοιπὸν εἵλκυσεν ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν πολλοὺς τυχοδιώκτας, οἵτινες ἐπέπεσαν ὅμοιοι πρὸς σύννεφον ἀκρίδων. Εἰς τοὺς τοιούτους πάντα τὰ μέσα ἐφαίνοντο νόμιμα ἤρκει νὰ συνετέλουν εἰς ἀπόκτησιν χρημάτων. Τὰ ἐκβράσματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας μόνον νόμον εἶχον τὴν ληστείαν, ὑπήκουον δὲ εἰς τοὺς ἀρχηγούς των μόνον ἐφ' ὅσον οὗτοι τους ὡδήγουν εἰς ἀπόκτησιν τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Ἄλλως δὲ ἀρχηγοὶ καὶ στρατιῶται ἐνεπνέοντο ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀχαλινώτου φιλοχρηματίας.

Οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοὶ τοῦ Μεξικοῦ (ὡς γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, ὅστις προσεγγίσας εἰς τὰς Ἀντίλλας ἐνόμισεν ὅτι εὗρε τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὰς Ἀσιατικὰς Ἰνδίας), οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοί, οἵτινες ἔζων ἡσύχως ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν ἡγεμόνων των, ἀπεγυμνώθησαν ἀπὸ τὰ πλούτη των, τὰ ὁποῖα παρεχώρησαν ἄνευ δυσκολίας. Ἀλλ' ὅτε ἐμειναν πτωχοὶ καὶ δὲν εἶχον τίποτε πλέον νὰ δώσωσιν, ἡ σκληρότης τῶν νικητῶν ηὔξησε καὶ ὁ βίος τῶν πτωχῶν κατακτηθέντων κατέστη ἀφόρητος.

Ὁ Δὸν Ἰωσὴφ Μοραλὲς ἦλθε μετὰ τοῦ Φερνάνδου Κορτέζ, ὅτε οὗτος κατέκτησε τὸ Μεξικόν, προσθέσας ὁλόκληρον κράτος εἰς τὸ ἀπέραντον ἤδη κράτος Καρόλου τοῦ Ε'. Ὁ Κορτὲζ ἦτο εὐγενὴς ἱππότης, ἦλθε δὲ εἰς Μεξικὸν συμπαραλαβὼν χιλίους πιστοὺς ὁπαδούς. Τὸ ἱππικόν του ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεκαοκτὼ ἵππους, τὸ δὲ πυροβολικόν του ἀπὸ μερικὰ κανόνια. Εἰσδύσας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ἥτις ἐν τούτοις τῷ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἄγνωστος, προὐχώρησε μέχρι τῆς πρωτευούσης, ἀναγκάσας τὸν αὐτοκράτορα Μοντεζούμαν νὰ ὑποταχθῇ.

Τοὺς ξένους τούτους ὑπεδέχθησαν οἱ Μεξικανοὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Μετὰ θαυμασμοῦ παρετήρουν τοὺς ὠχροὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες ἤρχοντο ἐπιβαίνοντες πλοίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν μεγάλα ὡς οἰκίαι. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐννόησαν εἰς ποίους ὑπετάχθη ἡ χώρα των.

Ἀλλὰ διατί οἱ Μεξικανοὶ ὑπετάχθησαν τόσον εὐκόλως; Διότι ἂν ὁ χρυσὸς ἦτο ἄφθονος, εἰς τὴν χώραν των δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τοῦ σιδήρου· οὔτε τὴν πυρίτιδα ἐγνώριζον, οὔτε τὰ τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα ἐξεσφενδόνουν σφαῖρας ἀνοιγούσας φοβερὰ χάσματα εἰς τὰς τάξεις των. Ἀπερίγραπτος τρόμος κατελάμβανε τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐκλαμβάνοντας ὡς ὑπερφυσικόν τι τοὺς ἀγνώστους ἐκείνους κρότους. Οὐδὲ τοὺς ἵππους ἐγνώριζον, διότι τὸ Μεξικὸν δὲν παράγει, οἱ δὲ νῦν εὑρισκόμενοι κατάγονται ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶχε φέρῃ ὁ Κορτέζ· ἐν τῇ ἁπλότητι τοῦ πνεύματός των συνέχεον λοιπὸν ἱππέα καὶ ἵππον, ἐφαντάζοντο αὐτοὺς ὡς ἀποτελοῦντας ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, ὡς φοβερὰ καὶ πρωτοφανῆ θηρία.

Ὁ Δὸν Ἰνές, ἦτο ἐκ τῶν τυχοδιωκτῶν ἐκείνων, τῶν ἀσυνειδήτων, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ἄλλην ἀρχὴν παρὰ τὴν δύναμιν. Περιεφρόνει βαθέως τοὺς ἡττημένους, πεπεισμένος ὅτι ἤρκει νὰ ἐμφανισθῇ εἰς Ἱσπανὸς ὅπως ἐκμηδενίσῃ τὸν συρφετὸν ἐκεῖνον.

Ἀλλ' ἂν οἱ ὑπήκοοι τοῦ Μοντεζούμα καὶ τοῦ διαδόχου του Γκουατιμόζιν παρέδωκαν εὐκόλως τὰ ὅπλα, τὸ κατὰ τῶν ἐπιδρομέων μῖσος ὑπερεξεχείλισεν εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ Μεξικοῦ οἵτινες ἦσαν ἀκόμη εἰς ἀγρίαν κατάστασιν. Ἐπροτίμων ν' ἀποθάνωσι παρὰ νὰ γίνωσι σκλάβοι καὶ νὰ πωλῶνται ὡς κτήνη εἰς τὰς ἀγοράς, ἢ νὰ ἐργάζωνται ἐπιπόνως εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ διὰ νὰ συλλέγωσι διὰ τοὺς τυράννους των τὸ πολύτιμον τοῦτο μέταλλον.

Ὁ Δὸν Ἰωσὴφ Μοραλὲς ἀπληστότερος ἀκόμη καὶ τῶν ἄλλων ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἐπλούτει τόσον ταχέως ὅσον ἤθελε, ἂν καὶ ἥρπασε ὁλοκλήρους περιουσίας, ἀπεγύμνωσε τοὺς ναοὺς των ἐγχωρίων θεῶν καὶ διέπραξε μυρίας βδελυρὰς πράξεις ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του.

Ἦτο ὅμως εἰς αὐτὸν δύσκολον, τῷ ὄντι, νὰ γίνῃ πολὺ πλούσιος. Πλὴν τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων του εἶχε καὶ τὴν μανίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὥστε ἀπογυμνώνων τὴν πρωΐαν τοὺς δυστυχεῖς Μεξικανούς, καὶ χάνων τὴν νύκτα ὅ,τι ἥρπασε, ἔμενε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν. Τότε συνέλαβεν εἰς τὸ πνεῦμά του παράδοξον σχέδιον.

— Ἀφ' οὗ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν παντοῦ μεταλλεῖα διατί νὰ μὴ ἀνακαλύψω κ' ἐγὼ ἓν μόνος μου;

Ἡ σκέψις αὕτη ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ Δὸν Ἰωσὴφ εἶχε περισσοτέρας γνώσεις εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἁρπάζειν, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην τὴν πραγματευομένην περὶ τῶν μεταλλωρυχείων.

Καὶ ἐξηκολούθει·

— Τοὐλάχιστον αὐτὸ τὸ μεταλλεῖον θὰ εἶνε ἰδικόν μου, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μου διαφιλονεικήσῃ τὴν κυριότητα. Θὰ γίνω λοιπὸν πλούσιος εἰς τ' ἀληθινὰ καὶ διὰ πάντα. Ἀπὸ αὔριον θὰ ξεκινήσω. Θὰ πάγω ἴσα πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ Μεξικανοὶ ἐκβάλλουν τὸ πολύτιμον μέταλλόν των. Ὁ Κάστωρ μου, τὸ ἄλογόν μου, δὲν ἔχει τὸν ὅμοιόν του· τὸ σπαθί μου εἶνε γνωστόν· καὶ τὰ πιστόλια μου εἰμποροῦν ν' ἀπαντήσουν εἰς κάθε ἀδιάκριτον ἐρώτησιν.

Τὴν αὐγὴν σελώσας τὸν ἵππον του, τοῦ ὁποίου ἡ θέα μόνον ἐνέπνεε τρόμον εἰς τοὺς ἐντοπίους, ἐξεκίνησεν. Ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐκτεταμένον δάσος, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐφ' ὅσον εἰσεχώρει εἰς αὐτὸ πυκνότερον καὶ ἀδιάβατον.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 109)

Ὁ Στάθης καὶ οἱ σύντροφοί του τρέχουν καὶ οἱ ἓξ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἔξαφνα ἔρχεται ἕνα ἄλλο παιδί, λαχανιασμένο. Εἶνε ὁ Πέτρος.

Ὁ Στάθης λέγει μὲ τὸν νοῦν του:

— Στάθης, Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Νιόνιος, Πέτρος· ἕνα, δυό, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτά· εἴμεθα ἑπτά.

Καὶ τρέχουν, τρέχουν ἀκατάπαυστα, ὡς παιδιά που βιάζονται νὰ πάγουν εἰς τὸ σχολεῖον.

Καὶ ὅμως δὲν βιάζονται καὶ τόσο νὰ πάγουν.

Ἐν ᾧ περνοῦν πλάγι πλάγι τὸ ποταμάκι, βλέπουν 'ς τὴν ὄχθη μία σχεδία· κανεὶς δὲν εἶνε ἐπάνω· εἶνε μονάχη σὰν νὰ περιμένῃ κἄποιον.

Ὁ Στάθης πηδᾷ ἐπάνω· τὸ ἴδιο κάμνουν καὶ οἱ σύντροφοί του· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ξεπροβάλλει καὶ πηδᾷ ἐπάνω 'ς τὴ σχεδία καὶ ἕνα ἄλλο παιδί, ὁ Νῖκος.

— Στάθης, Παῦλος, Γιάννης, Πᾶνος, Μῆτσος, Νιόνιος, Πέτρος, Νῖκος, λέγει μὲ τὸν νοῦν του ὁ Στάθης· ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἑπτά, ὀκτώ· εἴμεθα ὀκτώ.

Σκουντοῦν μὲ κάτι κοντάρια, κάμνουν *ἀβάρα*, ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοὶ καὶ ἡ σχεδία ξεκινᾷ.

Ὥρα σας καλή, μικροί μου ὀκτώ, κατευόδιο! [Ἕπεται τὸ τέλος]

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῷ 1811 Ναπολέων ὁ Μέγας ἀπέκτησεν υἱόν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε βασιλέα τῆς Ρώμης. Διὰ τὸν βασιλέα τοῦτον, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὰ σπάργανα, διέταξε νὰ κατασκευασθῇ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον. Οἱ αὐτοκράτορες δὲν συνηθίζουν νὰ περιμένουν τὰ σχέδια ἡτοιμάσθησαν καὶ ὑπάλληλός τις ἔτρεχεν ἤδη ν'ἀγοράσῃ κατεσκευασμένως τὰ οἰκόπεδα.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς Σίμων εἶχεν ἐκεῖ τὸ μικρόν του μαγαζάκι, τὸ ὁποῖον μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ ἐστοίχιζε διακόσια φράγκα. Ἀλλ' ὁ Σίμων εἴξευρεν ὅτι ὁ τόπος τὸν ὁποῖον κατεῖχε τὸ μαγαζάκι του ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ μέγαρον. Ὅτε δὲ ὁ ὑπάλληλος ἦλθε νὰ τον ἐρωτήσῃ περὶ τῆς τιμῆς, ἀπεκρίθη·

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα! τί λέγεις, ἀδελφέ; ζητεῖς ἑκατὸ φορὲς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἀξίζει.

—Ἴσως· μὰ δὲν ἔχω καὶ πολλὴ διάθεσι νὰ το πωλήσω.

Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε πρὸς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκοδομῆς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ. Ἀγανάκτησις κατέλαβεν αὐτοὺς διὰ τὴν ἀναισχυντίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο ἀνυπόμονος ν' ἀνεγερθῇ τὸ μέγαρον. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Σίμωνα καὶ τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐπὶ τέλους τῷ πληρώνουν τὴν ὑπερβολικὴν ἐκείνην τιμήν.

Ὁ Σίμων ἰδὼν ὅτι οἱ ἀγορασταὶ ὑπεχώρησαν, ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ περισσότερα.

— Τί νά σου εἰπῶ· ἀπὸ προχθὲς ἐσκέφθηκα· ζητῶ σαράντα χιλιάδας φράγκα.

Τώρα αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπησαν· οἱ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐδήλωσαν ὅτι θὰ οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα καὶ ἄνευ τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Σίμωνος.

Παρῆλθον δύο μῆνες. Ὁ Σίμων δὲν ἤκουε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἐσκέπτετο· «Ἔχω μιὰ ἰδέα πως θὰ ξανάλθουν!»

Ἐν τούτοις οἱ ἀρχιτέκτονες μετέβαλον τὰ σχέδιά των, ἐχάραττον νέα διαγράμματα. Ἀλλ' εἰς μάτην· τὸ οἰκόπεδον τοῦ Σίμωνος ἦτο ἀπαραίτητον διὰ νὰ γίνῃ ὡραῖον τὸ κτίριον.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθεν ἡμέραν τινὰ πρόθυμος νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν Σίμωνα τὰς σαράντα χιλιάδας φράγκων. Ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Σίμων ἔκαμε νέα ὄνειρα φιλοδοξίας.

— Ἐπὶ τέλους ἄς εἶνε, ἀλλὰ θέλω ἑξῆντα χιλιάδας.

Ὁ ὑπάλληλος ὠργίσθη, παρεκάλεσεν, ὡμίλησεν ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπὶ τέλους προσέφερε πενῆντα χιλιάδας.

— Δὲν γίνεται· ἢ ἑξῆντα ἢ τίποτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἀνεχώρησε·

— Αἴ, αἴ, εἶπεν ὁ Μαστροσίμος, θὰ ξαναγυρίσουν, τί θὰ κάνουν;

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔμαθε τὸ πρᾶγμα καὶ ὠργίσθη, διέταξε δὲ νὰ μεταβάλουν τὸ διάγραμμα καθ'ὁλοκληρίαν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγοράσουν τὸ κτῆμα τοῦ γελοίου ἐκείνου.

Ὁ καιρὸς παρήρχετο· ὁ Σίμων δὲν ἔβλεπε νὰ ἔρχεται ὁ ὑπάλληλος. Ἐσκέπτετο «Μου φαίνεται πως το παράκαμα».

Τότε ἐπῆγεν αὐτὸς καὶ εὗρε τὸν ὑπάλληλον· ἦτο πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὰς πενῆντα χιλιάδας· τοῦ εἶπον νὰ τους ἀδιάσῃ τὴ γωνιά. Ὁ Σίμων ἐπανῆλθε ταπεινὸς καὶ συμβιβαστικός. Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἄφινε νὰ περιμένῃ ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Δίδετε σαράντα χιλιάδας;

—Ἄφησέ μας ἡσύχους.

Ὁ δὲ Σίμων βλέπων ἐξαφανιζόμενα τὰ χρυσᾶ ὄνειρά του, ἐπανήρχετο ἱκετεύων καὶ ἐζήτησε τριάντα χιλιάδας, κατῆλθεν εἰς τὰς εἴκοσι·

—Μόνον εἴκοσι, κύριέ μου, μόνον εἴκοσι!

Ἀλλὰ διαρκῶς εὕρισκε τὴν αὐτὴν ἄρνησιν.

Ἐν τούτοις ἡ Αὐτοκρατορία κατελύθη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐφάνη φρονιμώτερος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Σίμωνος· τὰ ὄνειρά του κατέρρεον διότι ἦσαν ὑπερβολικά· ἡ ἀκόρεστος φιλοδοξία του ἐξήγειρεν ὅλην τὴν Εὐρώπην κατὰ τῆς Γαλλίας, ἥτις ἦτο καταβεβλημένη ἐξ εἰκοσαετῶν πολέμων. Τὸν Αὐτοκράτορα εἶχον αἰχμάλωτον οἱ Ἄγγλοι.

Οὐδεὶς ὡμίλει πλέον περὶ τοῦ μεγάρου τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Σίμων, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐνδείας, ἐπώλησεν ἀντὶ 150 φράγκων τὸ παράπηγμά του ὅπου ἔκαμε τόσα ὄνειρα πλούτου· Μετά τινας μῆνας ἦτο τρελλὸς ἐκ τῆς λύπης. Τὸν ἔκλεισαν εἰς ἓν φρενοκομεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔζησε μέχρι τοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἐνάτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, διαρκῶς περὶ φανταστικοῦ πλούτου σκεπτόμενος καὶ ὁμιλῶν.

Εἴτε μικρὸς εἶνε κανεὶς εἴτε μέγας πρέπει νὰ ἐξοικονομῇ φρονίμως τὰς ὑποθέσεις του, ἂν δὲν θέλῃ νὰ κατακρημνίζωνται τὰ σχέδιά του.

Α. Ρ.

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 107].

Καὶ τολμηρῶς, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του, ὁ Φιλήτωρ διῆλθε τὴν κινητὴν γέφυραν, ἥτις ἤνωνε τὸ πλοῖον μὲ τὴν προκυμαίαν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του·

— Ἐταξείδευσες καλά;

—Ὦ, ναί, Ἀναστασία μου.

—Εἶσαι εὐχαριστημένος; Πῆγαν καλὰ αἱ δουλειές σου;

—Ὦ, ναί, καλά. Καὶ ἐδῶ 'ς τὸ σπίτι ὅλα καλά; δὲν ἄλλαξε τίποτα πιστεύω.

—Ἀ! νά!... Καὶ ἡ κυρία Λεβουκᾶ ἔγινε κατακόκκινη ὡς δαυλὸς ἀναμμένος.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὄπισθεν τῶν δύο συζύγων, οἵτινες ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων, ἤρχοντο ἡσύχως ἡ Μυάνα καὶ ὁ Καναδῆς· διότι διὰ νὰ βραδύνῃ ὀλίγον τὴν στιγμὴν τῆς παρουσιάσεως, ἐκ τοῦ παρασκευάσῃ καταλλήλως τὰ πράγματα, ὁ πωματοποιὸς παρήγγειλεν εἰς τὴν Μυάναν νὰ μὴ πλησιάσῃ, ἀλλὰ νὰ παρακολουθῇ.

Ἀκούσας τὸν τόνον δι' οὗ ἡ σύζυγός του εἶπε τὸ «Ἀ, νά!» ὁ Φιλήτωρ ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν του.

— Τί νά; ἀνεφώνησε.

— Δὲν εἰξεύρω πῶς νά σου διηγηθῶ τί ἔγινε.

Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις ἦτο περίεργον. Τί νὰ συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν του; Ἐν τούτοις ἡ σύζυγός του ἐφαίνετο περισσότερον καὶ αὐτοῦ τεταραγμένη.

Οἱ σύζυγοι ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδόν, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο ἡ οἰκία των.

— Δέν θά με μαλώσῃς, Φιλήτωρ; εἶπε μὲ ἔκφρασιν δισταγμοῦ, ἥτις δὲν συνεβιβάζετο πρὸς τὸ σύνηθες ὕφος της.

— Καὶ πότε σ'ἐμάλωσα; ἀπήντησεν ὁ πωματοποιός.

— Λοιπὸν εἰς τὴν ἀπουσίαν σου...

— Λέγε τέλος πάντων....

— Ἐπῆρα 'ς τὸ σπίτι... ἕνα... ἕνα παιδί! εἶπεν ἡ κυρία Λεβουκᾶ καταβάλλουσα ἰσχυρὰν προσπάθειαν.

Ὁ Φιλήτωρ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως.

—Τί; ἀνέκραξεν, υἱοθέτησες ἕνα παιδί;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύζυγός του δὲν ἀπήντα, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἐξερράγη εἰς ἠχηρὸν καγχασμόν.

— Καὶ ποῦ το εὗρῆκες; ἠρώτησε, ὅτε ἡσύχασεν ὀλίγον.

— Εἰς τὴν προκυμαία· τὸν πατέρα του τὸν ἐσκότωσε ἕνα βαρουλκό, τὴν ὥραν ποῦ ἡ μητέρα του ἀπέθνησκε 'ς τὸ νοσοκομεῖο. Τότε κ' ἐγὼ εἶπα μέσα μου...

—Σ' τὴ θέσι σου κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνα, γυναῖκα. Καὶ τί γένους εἶνε τὸ πολύτιμο εὕρημά σου;

— Ἀγόρι δέκα ἕως δώδεκα ἐτῶν. Εἰπέ μου, εἶσαι θυμωμένος μαζί μου; Μοῦ φαίνεσαι τόσον παράξενος.

— Γιατί... γιατὶ γυναικούλα μου, εἶπεν ὁ πωματοποιός, ἐκεῖ πέρα 'ς τὴν Ἀλγερία, μοῦ ἦλθε κ' ἐμένα ἡ ἰδέα, κ' ἐν ᾧ σὺ υἱοθετοῦσες ἕνα ἀγόρι ἐγὼ υἱοθετοῦσα ἕνα κορίτσι.

— Ἀλήθεια; καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦ εἶνε;

— Νά το, ἀπεκρίθη ὁ Φιλήτωρ, λαβὼν ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν Μυάναν ἥτις εὑρίσκετο πλησίον του, διότι οἱ δύο σύζυγοι, ἂν καὶ ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζωσιν, εἶχον βραδύνῃ πολὺ τὸ βῆμά των.

Ἡ κυρία Λεβουκᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Μιὰ ἀραπούλα!

— Τί ἤθελες νὰ κάμω, εἶπεν ὁ Φιλήτωρ, εὐτυχὴς διότι τόσον εὐθηνὰ τὴν ἐξηλύτωσε, ὅπως το βρῆκα τὸ πῆρα. Ἐκεῖ κάτω ὅλα τὰ παιδιὰ τέτοια εἶνε.

Ὁ πωματοποιὸς διηγήθη τότε εἰς τὴν γυναῖκά του ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὗρε τὴν Μυάναν καὶ πῶς ἐσκέφθη νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Μασσαλίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αὕτη παρετήρει μετὰ περιεργίας τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον, διότι ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὑρίσκοντο εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐπὶ στιλβούσης καρυΐνης τραπέζης ἔκειντο φύρδην μίγδην ἰχθύες, λάχανα, γεώμηλα καὶ παντοῖα χορταρικά. Εἰς τοὺς τοίχους μεταξὺ τῶν χυτρῶν καὶ τῶν τηγανίων ἔλαμπον χάλκινοι λέβητες, ὧν ἡ θέα εἶχε τι τὸ χαρωπόν.

Ἡ Μυάνα κατείχετο ἀπὸ παράδοξον συγκίνησιν· σκοτεινῶς πως προησθάνετο ὅτι εὐτυχία τις ἐπῆλθεν εἰς τὸν βίον της, ὅτι εἶχε τοῦ λοιποῦ οἰκογένειαν, καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ δείξῃ διὰ παντὸς τρόπου τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς ἐκείνους, εἰς οὓς ὁποίους ὤφειλε τὴν μεταβολὴν ταύτην. Δι ὃ μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ Φιλήτορος, ὅτε ἡ Ἀναστασία εἶπεν εἰς τὴν Μυάναν:

—Ἔλα νά με φιλήσῃς, μικρούλα!

Αὕτη δὲν ἐδίστασεν, ἀλλ' ἀνταπέδωκε μὲ θερμότητα τὸ φίλημα τὸ ὁποῖον τῇ ἐδόθη.

Ὁ Φιλήτωρ ἦτο κατευχαριστημένος.

Ταὐτοχρόνως σχεδὸν ἠνοίχθη ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου καὶ εἰσώρμησεν εἰς αὐτὸ παιδίον μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, μὲ κόμην οὐλην.

— Τώρα, εἶνε ἡ σειρά μου, εἶπεν ἡ κυρία Λεβουκᾶ πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Λαβοῦσα δὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ παιδίον ἔφερεν αὐτὸ πρὸς τὸν πωματοποιόν.

— Ὁ Ἐλευθέρης! εἶπε.

— Καλῶς ἦλθες, παιδί μου· ἀπήντησεν ὁ Φιλήτωρ, φιλήσας αὐτό· δείξας δὲ εἰς τὸ παιδίον τὴν Μυάναν, ἥτις στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης τὸ παρετήρει περιέργως, τῷ εἶπε·

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδελφή σου· πήγαινε νὰ την φιλήσῃς.

Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης ὠπισθοχώρησε ζωηρῶς καθὼς εἶδε τὴν μαύρην ἐκείνην μορφήν, χωρὶς δὲ νὰ θέλῃ ἐπάτησε τὴν οὐρὰν τοῦ Καναδῆ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἴδῃ ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ Λεβουκᾶ.

Ἀνεπήδησε δὲ ἀκούσασα τὴν ὠρυγὴν τὴν ὁποίαν ἐξέβαλεν ὁ κύων.

— Κάποιο σκυλὶ θὰ ἦλθε μαζί μας. Αἴ, κακὸ σκυλί, φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἔξω!

Ὑψώσασα δὲ τὸ μαντίλι της, ἡτοιμάζετο ν' ἀπαδιώξῃ τὸ ζῷον ὅτε ἔξαφνα ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Μυάνας ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς της:

— Εἶνε ὁ Καναδῆς, εἶνε ὁ σκύλος μου· εἶνε τόσον καλὸς ὁ καϊμένος· σᾶς παρακαλῶ νά τον ἀγαπᾶτε καὶ θά σας ἀγαπῶ πολύ.

Ὁ δὲ Καναδῆς, ὡς νὰ ἐννόει ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο, ἦλθε συρόμενος μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Λεβουκᾶ καὶ ἐξέβαλεν ἡσύχους θωπευτικὰς ὑλακάς.

Τὸ βλέμμα τοῦ σκύλου ἐξέφραζε τόσην ἀγαθότητα, ἡ στάσις τῆς Μυάνας ἦτο τόσον ἱκετευτική, ὁ Φιλήτωρ ἐφαίνετο τόσον ἀμηχανῶν, ὥστε ἡ κυρία Λεβουκᾶ ἐννόησε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χωρίσῃ ὅ,τι ἡ τύχη εἶχεν ἑνώσῃ.

—Ἂς εἶνε, εἶπε μετά τινος ἀναστεναγμοῦ, ἂς μείνουν, ἀφ' οὗ ἦλθαν πλέον.

Ὁ δὲ Φιλήτωρ ἔκπληκτος προσέβλεπων μετὰ θαυμασμοῦ τὴν γυναῖκά του, ἔλεγε κατὰ νοῦν:

—Ἄχ! τί καλά, πῶς ἄλλαξε ἡ γυναῖκά μου!

Μετ' εὐκινησίας χαριτωμένης ἡ κυρία Λεβουκᾶ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν, ἔθεσε δὲ τώρα τέσσαρα πινάκια ἀντὶ δύο.

Ἀνεπαισθήτως ὁ Ἐλευθέρης ἐπλησίασε πρὸς τὴν Μυάναν καὶ παρετήρει αὐτὴν μετ ἄκρας ἐκπλήξεως.

Κατὰ τὸ γεῦμα δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ, ἔκλινεν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Λεβουκᾶ, δείξας δὲ τὴν Μυάναν, ἥτις ἐκοιμᾶτο ἤδη βαθέως, εἶπε:

— Γιατί εἶν' ἔτσι μαύρη;

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ χόρτον τοῦ λειμῶνος ἡ μικρὰ Θεοφανὼ βόσκει τὴν ἀγελάδα της.

Ἡ Ἀστέρω τρώγει ἡσύχως χαμηλομένην ἔχουσα τὴν κεφαλήν· ἡ Θεοφανὼ την παρακολουθεῖ κρατοῦσα τὸ σχοινίον.

Ἡ μήτηρ της εἶχεν εἴπῃ εἰς αὐτήν:

—Κύτταξε, ἐν ᾧ βόσκεις τὴν ἀγελάδα νὰ τελειώσῃς τὴν κάλτσα τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ.

Ἡ Θεοφανὼ το ἐνθυμεῖται, καὶ ἐκβάλλει τὸ πλέξιμόν της ἀπὸ τὸ θυλάκιόν της.

Ἀλλὰ τὸ σχοινίον την ἐνοχλεῖ. Τί νὰ κάμῃ; Ἀντὶ νὰ το δέσῃ εἰς ἓν δένδρον, τὸ ἐπέρασε τριγύρω εἰς τὴν μέσην της. Ἡ μήτηρ τῆς τῇ εἶχεν εἴπῃ ἐν τούτοις ποτὲ νὰ μὴ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν. Ἀλλ' ἡ Θεοφανὼ νομίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἡ καλὴ Ἀστέρω εἶνε τόσον ἥσυχη.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δρόμον περνᾷ ἡ ἄμαξα τοῦ Πέτρου· ὁ κύων ὅστις πηδᾷ καὶ τρέχει πέριξ τοῦ ἵππου, βλέπει τὴν ἀγελάδα καὶ τρέχει πρὸς αὐτὴν γαυγίζων·

Ἔξαφνα ἡ Ἀστέρω φρικιᾷ· καὶ ὁρμᾷ νὰ φύγῃ περίτρομος. Ἡ Θεοφανὼ τρομάζουσα ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τιναγμοῦ πίπτει, φωνάζει, ἀλλὰ ἡ ἀγελὰς τρέχει σύρουσα τὸ κοράσιον ἐπὶ τοῦ χόρτου. Ἂν ἡ Ἀστέρω διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πεζοδρομείου ἡ μικρὰ Θεοφανὼ θὰ κομματιασθῇ.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος εἶδε τὰ συμβαίνοντα· πηδᾷ ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ μὲ τὸ μαχαίριόν του τρέχει κατόπιν τῆς ἁμάξης· ἁρπάζει τὸ σχοινίον καὶ το κόπτει.

Ἡ Θεοφανὼ ἐσώθη.

Ὅταν ἄλλος τις εὑρίσκεται εἰς κίνδυνον, ἀντὶ νὰ τρομάζετε φυλάττετε ψυχραιμίαν· σκεφθῆτε τί πρέπει νὰ πράξετε καὶ πράξατέ το ἀμέσως.

* *

ΑΥΓΗ

Μ' ἄσπρα προβαίνει
ἀνθ' ἡ Αὐγὴ
κ' εὔμορφα ραίνει
ρόδα 'ς τὴ γῆ.

Κάθε πουλάκι
τώρα ξυπνᾷ,
καθ' ἀηδονάκι
ψάλλει τερπνά.

Εὔθυμη ἑκάστη
τώρα ψυχὴ
στέλλει 'ς τὸν Πλάστη
μιὰ προσευχή.

Εὔθυμο πλάσμα
κ' ἐγὼ 'ξυπνῶ,
καὶ μ' ἕνα μ' ὄσμα
Τὸν ἐξυμνῶ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς αὐ Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἀκούει νὰ λέγουν ὅτι κύριός τις παίζει τὸ κλειδοκύμβαλον μὲ τὸ αὐτί καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει εἰς τὸ πιάνο καὶ κτυπᾷ μὲ τὸ αὐτί του τὰ πλῆκτρα.

Εἰσέρχεται ἡ κυρία του καὶ τον βλέπει:

—Τί κάμνεις αὐτοῦ, Κουφιοκεφαλάκη;

—Προσπαθῶ νὰ παίξω πιάνο μὲ τὸ αὐτί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόρας τοῦ Ἑλικῶνος.

* * *

Ἐν τῷ ἑστιατορίῳ, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Τάκη πληρώνει τὸν λογαριασμόν.

— Καὶ διὰ τὸν ὑπηρέτην; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρετήσας αὐτούς.

— Ἐμεῖς δὲν ἐφάγαμε ὑπηρέτην! ἀπαντᾷ ὁ Τάκης ἀναλαμβάνων τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ πατρός του.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Καρδίας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ ***Σοφίας Δήμου*** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ ***Ἀρ. Π. Κουρτίδου*** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαϊτὰν Ζεράν ὑπὸ ***Σοφίας Δήμου*** μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις ***Ἀρ. Π. Κουρτίδου***, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ ***Π. Ι. Φέρμπου*** ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ ***Ἀρ. Π. Κουρτίδου*** μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ ***Π. Ι. Φέρμπου*** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ ***Α. Κατακουζηνοῦ***. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ ***Π. Ι. Φέρμπου*** ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ ***Αἰμιλίου Ἐμαρμένου*** (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. **1,20**

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ Ἄδετος δρ. . . . . δρ. **1,20**

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ ***Ν. Π. Παπαδοπούλου***. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρειοπώλης ὑπὸ ***Π. Ι. Φέρμπου*** ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . . δρ. **3,50**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Μαΐου ἐ. ἔ.

325. Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου σχῆμα τὸ δεύτερόν [μου.
Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

326. Στοιχειόγριφος

Τὰ δύο ρῶ ἂν ἀποβάλῃς
κ' ἕνα νῖ καὶ ταῦ μοῦ βάλῃς,
ἐνῷ πρῶτον καταστρέφω
εἶτα ἐνδύω σε καὶ τρέφω.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

327. Αἴνιγμα.

Θαῦμα μ' ἔσωσε τὸ πάλαι, νὰ θυσιασθῶ ἑτοίμην ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, κόρην πλήρη ἐνθουσιασμοῦ. Μὲ κατέστησε δ' ἀξίαν παγκοσμίου θαυμασμοῦ ποιητὴς ἐκ τῶν ἀρχαίων, ἕλλην, ἔξοχος τὴν φήμην.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Μ. Ἰγγλέση.

328. Πρόβλημα.

Ἔχων τις τρία καλάθια μῆλα, ἔλαβεν ἐκ τοῦ πρώτου καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχεν. Ἔπειτα ἔλαβεν ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο, τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχε τότε, τέλος δὲ καὶ ἐκ τοῦ τρίτου ὁμοίως ἔλαβε καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχε τότε. Μετὰ ταῦτα μετρήσας εὗρεν ἴσον ἀριθμὸν μήλων εἰς ἕκαστον καλάθιον, ἤτοι ἀνὰ 80 μῆλα. Πόσα μῆλα εἶχεν ἕκαστον καλάθιον ἐν ἀρχῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

329. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΓΕΗΙΜΝΝΞΟΡΦΩ σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς ἄνθους καὶ ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθηρᾶς Καρδίας.

330. Πυραμίς.

```
            +
          * + *
        * * + * *
      * * * + * * *
    * * * * + * * * *
  * * * * * + * * * * *
```

Οἱ μὲν σταυροὶ νἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου· οἱ δὲ 10 ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσωσι τὸ ἐπίθετον ἀρχαίου ἥρωος, οἱ 8 ἀνωτέρω ποταμόν, οἱ 6 ἀνωτέρω ἀδελφὴν Ἀσιανοῦ βασιλέως, οἱ ἀνωτέρω 4 μίαν τῶν καταστάσεων τοῦ ὕδατος καὶ οἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο πρόθεσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

331. Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Ὁ Δημοσθένης ἦτο περίφημος ῥήτωρ τῆς ἀρχαιότητος.
2. Ὁ ἀετὸς εἶνε ἁρπακτικὸν πτηνόν.
3. Τὰ νέφη ἀπορροφῶσιν ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης.
4. Ὦ παῖ, ἀνίσως ἐρωτᾷς τί ὠφελοῦν τὰ φῶτα, τί ὠφελεῖ τὸ ἄροτρον εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐρώτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβεν

332-333. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων

1. Ἡ Μακεδονία ἔχει πέντε λίμνας εὐμεγέθεις.
2. Οἱ καλοὶ ἀνταμείβονται, οἱ δὲ κακοὶ τιμωροῦνται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐτυχοῦς Θνητῆς.

334-338. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι.

Αὐτῆς, ἆσμα, οὖσα, γοερός, ὅσοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

339. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι γνωστότατον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων.

1, Ὀρυκτόν. 2, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 3, Ἀρχαῖος ποιητής. 4, Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. 5, Πτηνόν. 6, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 7, Κῆτος. 8, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 9, Χρησιμότατον ζῷον, 10, Δένδρον. 11, Ὄργανον τοῦ ἀνθρώπου. 12, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος.

340. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν.

1, Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2, Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητής. 3, Υἱὸς τοῦ Διός, 4, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων. 5, Φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

341—343. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων καὶ δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, τετράκις ἐπαναλαμβανομένου εἰς ἑκάστην λέξιν, σχημάτισον τρεῖς λέξεις, ὧν ἡ πρώτη νὰ σημαίνῃ πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ δευτέρα Ρωμαῖον αὐτοκράτορα καὶ ἡ τρίτη ἀρχαῖον βασιλέα. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται ν' μεταβληθῇ.

1, ΚΚΑΜΠ.— 2 ΚΚΛΑΡΣ.— 3. ΑΜΝΡΣΣ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χριστοφίδου.

344. Ἐλλιποσύμφωνον.

εο—οι—εοι—η—ιη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

345. Φωνηεντόλειπον.

Βολς—δκς—νστσ—χρν,—νρ—δ—πρνμς—χτσχπτ—τν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτᾶνος.

346. Γρῖφος.

Ὄνου δύνασαι

κρίνειν

χοῖροι

Μ

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωϊτοπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς ΙΙ Μαρτίου ἐ.ἔ.

207. Ξιφίας (Ξ, Φ, ἄς). — **208**. Πλήν, σπλήν.— **209**. Θήρα, Ἥρα. — **210**. Νάρκισσος, κισσός. — **211**. Ὠλένη, Λεώνη. — **212**. Τὸ καρύδι. — **213**. Ὅμηρος.—

314. Κ — ΠΑΝ — ΛΑΘΟΣ — ΠΑΘΗΣΙΣ — ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ — ΝΟΣΗΡΟΣ — ΣΙΤΟΣ — ΣΗΣ — Σ

215. Β — ΙΟΣ — ΠΙΛΟΣ — ΜΑΡΟΚΟΝ — ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

216. Κ — Α — Λ — ΚΕΡΑΜΟΣ — Μ — Ο — Σ

— **217-219**. 1, Ἤπαρ. 2, Γόνυ. 3, Οὖς. — **220-224**. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ι σχηματίζονται αἱ λέξεις : εἴδησις, καίων, καιρός, χαίρω, ὀπίσω.— **225-226**. 1, *Δοῦλος*, δόλος, ὅλος, ὅλον, ἄλλον, ἅλων, ἀρῶν, ἀρχῶν, *ἄρχων*.—2, *Χιτών*, χιών, Χίων, Χῖον Χῖος, οἷος, ποῖος, πόλος, *πῖλος*. — **227**. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. — **228**. Ἕπου Θεῷ (ἑσπέρα, πικρός, ὀκνός, ὑγιεία, θάνατος, εὐτυχής, ὠφέλεια). — **229**, ΝΙΚΙΑΣ (1, ΝίσΣα. 2, ἸσπΑνία. 3, ΚροΙσος. 4 ἸωλΚός. 5, ἈλκΙβιάδης. 6, ΣτέΝτωρ). — **230**. Δίδε καλὸν ἀντὶ κακοῦ. — **231**. Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς. — **232**. Ἡ πανώλης εἶνε μεταδοτικὴ ἐπιδημία.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἀπριλίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 16

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 113]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὴν θέσιν της· ἡ νὺξ προσήγγιζε καὶ ἤδη ἔν τε τῇ στενῇ κοιλάδι καὶ πορρωτέρω ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Σόμου ἀνέβαινον ἀτμοὶ λευκοί, ταλαντευόμενοι ἐλαφροὶ πέριξ τῶν συγκεχυμένων κορυφῶν τῶν μεγάλων δένδρων· μικρὰ φῶτα διετρύπουν τῇδε κἀκεῖσε τὸ σκότος ἀναπτόμενα ὄπισθεν τῶν ὑαλοπινάκων τῶν οἰκιῶν, καὶ θόρυβοι ἀόριστοι διήρχοντο τὴν ἥρεμον ἀτμόσφαιραν, ἀναμεμιγμένοι μετ' ἀσυναρτήτων φράσεων ᾀσμάτων.

Ἦτο ἱκανῶς γεγυμνασμένη καὶ δὲν ἐφοβεῖτο νὰ διαμείνῃ βραδύτερον ἐντὸς δάσους ἢ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ· ἀλλὰ πρὸς τί! Εἶχεν ἤδη τι ὅπερ ἄλλοτέ τῃ ἔλειπεν ἀθλίως, στέγην καὶ κλίνην· ἄλλως τε ἀφ' οὗ ὤφειλε νὰ ἐγερθῇ τὴν ἐπιοῦσαν ἐνωρίς, ἵνα πορευθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν, προτιμότερον ἦτο νὰ πλαγιάσῃ ἐνωρίς.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ χωρίον εἶδεν ὅτι οἱ θόρυβοι καὶ τὰ ᾄσματα, ἃ εἶχεν ἀκούσῃ, ἐξήρχοντο ἐκ τῶν καπηλείων· ἦσαν δὲ πλήρη οἰνοποτῶν ὡς καὶ ὅτε εἶχεν ἔλθῃ, καὶ διὰ τῶν ἀνοικτῶν αὐτῶν θυρῶν ἐξήρχοντο ὀσμαὶ καφέ, οἰνοπνεύματος θερμοῦ καὶ καπνοῦ, πληροῦσαι τὴν ὁδόν, ὡς ἐὰν ἦτο εὐρὺ καπνιστήριον. Καὶ τὰ καπηλεῖα ἐξηκολούθουν διαδεχόμενα ἄλληλα ἄνευ διαλείμματος, παραπλεύρως ἐνίοτε, οὕτως ὥστε ἐπὶ τριῶν οἰκιῶν μία τοὐλάχιστον εἶχε μικρὸν ποτοπωλεῖον. Κατὰ τὰ ταξείδια αὐτῆς ἀνὰ τὰς δημοσίας ὁδοὺς καὶ πάσας τὰς χώρας, εἶχε διέλθῃ πρὸ πολλῶν ὁμηγύρεων οἰνοποτῶν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εἶχεν ἀκούσῃ πάταγον λόγων καθαρῶν καὶ κραυγαστικῶν ὡς τὸν ἐξερχόμενον συγκεχυμένως ἐκ τῶν καταγωγίων ἐκείνων.

Φθάνουσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Φραγκίσκης παρετήρησε τὸν Κλέφτιν καθήμενον ἔτι παρὰ τῷ τραπεζίῳ, ὅπως ἤδη εἶχεν ἴδῃ αὐτόν, καὶ ἐξακολουθοῦντα τὴν ἀνάγνωσιν· κηρίον περιβεβλημένον διὰ τεμαχίου ἐφημερίδος, ἵνα προφυλάττῃ τὴν φλόγα, ἵστατο πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τραπεζίου καὶ περὶ αὐτὸ ἐπτερύγιζον πυραῦσται καὶ κώνωπες, ἐκεῖνος δὲ οὐδόλως ἐφαίνετο φροντίζων περὶ αὐτῶν, ὅλως ὢν περὶ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ.

«Ἡ Πετρίνα ἔσπευσε νὰ ἐκδυθῇ» (Σελ. 122, στήλ. 6')

Ἀλλ' ὅμως ὅτε ἡ Πετρίνα διῆλθε παρ' αὐτόν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἀνεγνώρισε· τότε δὲ εὐαρεστούμενος νὰ λαλήσῃ τὴν γλῶσσάν του, τῇ εἶπε·

«Αἴ γκοῦντ νάϊτς ρέστ τοὺ γιού».

Πρὸς ταῦτα δ' ἐκείνη ἀπήντησε:

«Γκοὺντ ἴβνιγκ, σέρ (καλὴ 'σπέρα, κύριε).

— Καὶ ποῦ ἦσο; ἐξηκολούθησεν Ἀγγλιστί.

— Περίπατον εἰς τὸ δάσος, ἀπεκρίθη ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ.

— Ὁλομόναχη;

— Ὁλομόναχη· δὲν γνωρίζω κανένα εἰς τὸ Μαρωκούρ.

— Τότε λοιπὸν διατί δὲν ἔμεινες ἐδῶ νὰ ἀναγνώσῃς; Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα καλλίτερον τὴν Κυριακὴν παρὰ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Δὲν ἔχω βιβλία.

— Εἶσαι δυτική;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἂς εἶνε· ἐγὼ θά σου δανείσω μερικά· φέρουελ (χαῖρε).»

— Γκοὺντ μπάι, σέρ (χαίρετε, κύριε).»

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας ἐκάθητο ἡ Τριανταφυλλιὰ στηρίζουσα τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ φύλλου τῆς θύρας ἀναπαυομένη καὶ ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα.

«Θέλεις νὰ πλαγιάσῃς; τῇ εἶπε.

— Ἤθελα καὶ πολύ.

— Θά σε πάω, ἀλλὰ πρωτήτερα πρέπει νὰ συναγροικηθῆτε μὲ τὴν θειὰ Φραγκίσκα· ἂς 'μποῦμε 'ς τὸ μαγαζί».

Τὴν ὑπόθεσιν διευθετηθεῖσαν ὑπὸ τῆς μάμμης καὶ τῆς ἐγγόνης, τάχιστ' ἀπεπεράτωσεν ἡ Πετρίνα, καταβαλοῦσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν μίαν καὶ τεσσαράκοντα,